

Защо плачеше Царка не би могла да каже въ този мигъ.

Тя ридаеше, а предъ очитѣ ѝ се мѣркаха бѣлитѣ гължби, които летятъ на воля.

Дълго я слушаха другитѣ. И когато Стойка се наведе да я вдига, знахарката продума:

— Нека си поплаче, горката. Сълзитѣ утѣшаватъ. Кой знае какво е на нейната душа!

XVIII

Всѣки день за Павла бѣше день на испытание. Пренисаше се въ миналото, даваше смѣтка за дѣлата си и искаше преди да го покачатъ на бесилката да почувствува, че е скжсалъ съ миналото.

Той искаше това отъ себе си, защото отъ какъ дойде въ затвора у него назрѣ една мисль: че смъртъта може да по-